

„Kako ste, gospoda? Veseli me, da ste se vernili pó-me.“ V tem séde na svoj prostor.

„Ali ga ne bi hoteli pokazati, kedó je moje žlice odnesel?“ pošepetá mu kerčmar na uho.

„Pokazati? Čajte, gospod kerčmar, najprej vam je treba povedati v pričo svojih tovarišev, da sem jaz pri vas tako pošteno obédoval, kakor sem pošteno plačal. — Žlice najdete v lonci, v katerem mi je bil natakak kave prinesel. Oprostíte, da sem se bil tako pošáлил. A zdaj z Bogom!“

Res najde kerčmar vse žlice, a popotnik s pošto dalje odíde.

J. S—a.

Zli nasledki brezumne šale.

Bárica je bila često pri sosedovih s kolovratom, osobíto po zimi, ko se je mnogo predóhkih deklet iz vasi tam zbiralo. Pridno so se vertéli kolovrati, a še pridneje se je pripovedovalo o čarodejkah, duhovih ter zakletih in začaranih kačah, sploh o različnih praznovernih stvaréh. Dekleta je često izpreletavala kurja polt. Največ je vedela pripovedovati stara gospodinja sama, in to o čistih resničnih dogodbah, katere je slišala od svoje matere, ki je zopet svojo mater imenovala, od katere je to znala. S tega je bila Bárica zeló boječa. Vsaka stvarca jo je splášila in vsak količkaj nenavaden prigodek pretresnil z velikim strahom. Njen oče, razumen kmet, prišel je temu stoperv takrat na sled, ko je bilo uže prepozno. Izkušal jo je o vseh praznovernih neumnostih preučiti, a nij se mu dalo. Bárica je bila in ostala plášljíva, boječa deklica.

Neki večer, bilo je majnika meseca, trebalo je Bárici nenavadno dolgo bedéti in pomagati pri nujnem delu. Naposled ura odbije dvanajst, a ona zeló trudna leže v posteljo. K malu vsa prestrašena k višku skoči. „Oče! oče!“ pokliče plaha. — Jedva so jo toliko umíрили, da je povedala, česa se bojí. „Duh, duh!“ zašepetá; „videla sem ga; klical me je.“

„Ne bodi neumen otrok!“ odgovorí oče; „odkod bi duha bilo?“

„Čujte, čujte!“ zopet zavpije. Res je bilo skozi okno slišati, kakor zamolklo klicanje. Oče posluša. — „Ha, neumna deklica,“ reče, „to nij duh; to je sova, ki zúnaj sedí na orehu.“

„Sova!“ zavpije Bárica vsa preplašena, „oh Bog, smert se mi bliža!“

„Kakšna smert? Čakaj, čakaj, jaz napravim naopako.“ Oče vzame nabito puško. Zopet se je slišalo klicati. Kmet odpre okno, in ker je bilo zunaj vse temno, pomeri nekako tja, od kodar je slišal ponočni glas, ter sproži — pok; potem pretrésljiv krik in zamolkel padec.

Dragi Bog, kaj je to! zavpije kmet in odhití v vert. Tam pod orehom leží sosedov Ivko, živ deček. Prišel je bil boječe deklice strášit. Sreča, da nij bil zeló zadét; a svojo neumno šalo je plačal sè zlómljeno roko in z velikimi mukami od rán.

Meta Pukl.